

Гордість і упередженість (стислий переказ)

Джейн Остін

Гордість і упередженість

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Подружжя Беннетів мало 5 доньок, яких звали Джейн, Елізабет, Мері, Кетрін і Лідія. Мати дівчат мріяла віддати їх заміж, тому коли Недерфілд-Парк винайняв багатий молодий чоловік на прізвище Бінглі, вона попросила містера Беннета здійснити до нього візит.

Якось містер Беннет повідомив, що таки познайомився з містером Бінглі. Дружина і доньки прийшли у захват і думали тепер тільки про те, наскільки швидко містер Бінглі зробить візит у відповідь, і коли його можна буде запросити на обід. Також невдовзі мав відбутися бал у Меритоні, і котрась із сестер Беннет могла сподобатися Бінглі.

Від сусідів – сера Вільяма Лукаса і його дружини, місіс Беннет дізналася, що містер Бінглі зовсім молодий, напрочуд вродливий і дуже приязний. Коли Бінглі було запрошено на обід до Беннетів, він не з'явився, бо був змушений поїхати до Лондона. Та невдовзі він повернувся і привіз з Лондона двох своїх сестер – старшу Луїзу і молодшу Керолайн, чоловіка старшої з них містера Герста і свого друга містера Дарсі.

На балу містер Бінглі виглядав шляхетно, його сестри були елегантними і модно вдягненими, а зять, містер Герст, виглядав як джентльмен. Та всю увагу прикував до себе містер Дарсі. Він був високим, елегантним, з гарними рисами обличчя, а прибутку мав десять тисяч фунтів на рік. Та за вечір виявилось, що він надто гордий. Танцював він лише двічі – один раз із місіс Герст, а другий – із міс Бінглі. Містер Дарсі не дозволив рекомендувати себе іншим дамам і решту вечора провів, походжаючи кімнатою і час від часу розмовляючи з кимсь із своєї компанії.

Елізабет Беннет вдалося почути, як Дарсі говорив Бінглі про те, що танцювати із будь-якою іншою з жінок, крім сестер Бінглі, було б для нього справжньою карою. Також Дарсі сказав, що єдина справді гарна жінка в цій кімнаті – Джейн Беннет, але вона танцює з містером Бінглі. Коли Бінглі запропонував Дарсі танцювати з Елізабет, той відповів, що вона нічогенька, але недостатньо гарна, щоби привабити його.

Після балу Джейн зізналася Елізабет, що Бінглі сподобався їй, бо він розважливий, доброзичливий, жвавий і красивий. Елізабет зазначила, що його сестри пихаті й марнославні.

На меритонському балу Бінглі зустрів дуже приємних людей, а міс Джейн Беннет здалась йому божественно вродливою. Дарсі ж, навпаки, побачив зібрання людей не надто красивих, не по моді вдягнених. Він вважав Джейн гарненькою, але йому

здалося, що вона надто багато всміхалася. Місіс Герст і міс Бінглі вважали Джейн просто гарненьким дівчам.

Сім'я Беннетів підтримувала особливо дружні стосунки з сім'єю Лукасів, яке жила недалеко. Раніше сер Вільям Лукас займався торгівлею в Меритоні, а згодом придбав власне помешкання за милю від міста. Він був сумирним, доброзичливим, поштивим. Його жінка була дуже приязною і доброю сусідкою для місіс Беннет. Найстаршу дочку Лукасів звали Шарлотта. Вона була розумною і розважливою дівчиною років двадцяти семи. Елізабет і Шарлотта були близькими подругами. Все, що відбулося на балу, Лукаси і Беннети обговорили і зробили висновок, що містеру Бінглі сподобалася Джейн. Про містера Дарсі усі були не найкращої думки, хоч міс Лукас вважала, що його багатство дозволяє йому бути таким гордим і мати про себе високу думку.

Сестри містера Бінглі – місіс Герст та міс Бінглі, вподобали Джейн, хоч мати дівчини видалася їм нестерпною, а молодші сестри не вартими того, щоб про них говорити. Луїза і Керолайн хотіли поближче познайомитися лише з Джейн та Елізабет. Остання усе ще вбачала зверхність у ставленні сестер Бінглі до всіх, тому недолюблювала їх. Свої почуття до містера Бінглі Джейн вміло приховувала від оточуючих. Шарлотта Лукас вважала, що Джейн не слід приховувати симпатію, адже Бінглі може просто не зрозуміти, що він їй подобається.

Тим часом Елізабет ставала об'єктом уваги з боку містера Дарсі. Першого разу він через силу визнав, що вона нічогенька, але згодом помітив її прекрасні темні очі, струнку та гарну фігуру. У Дарсі з'явилося бажання побільше про неї довідатись. Якось у сера Вільяма Лукаса, де зібралося численне товариство, Елізабет помітила, що містер Дарсі уважно прислухається до її розмов з іншими. Це їй не подобалося. Коли сер Вільям Лукас запропонував містеру Дарсі потанцювати з Елізабет, вона відмовилася. Небажання Елізабет зовсім не образило містера Дарсі, бо він із приємністю думав про неї.

Містер Беннет мав дві тисячі фунтів доходу на рік, а за відсутності спадкоємця по чоловічій лінії, на превеликий жаль для його дочок, гроші мав успадкувати один з його родичів-чоловіків. Батько місіс Беннет був адвокатом у Меритоні і залишив їй у спадок чотири тисячі фунтів. Вона мала сестру, місіс Філіпс, і брата, що мешкав у Лондоні і був торговцем. Філіпси жили у Меритоні, за милю, і сестри Беннет часто провідували тітку. Особливо часто дівчата почали бувати у Меритоні, коли там зупинився на постій полк міліційної армії. Сестри Беннет почали цікавитись офіцерами і невдовзі познайомилися з ними. Місіс Беннет надіялася, що котрись з дочок посватає полковник.

Якось сестри Бінглі запросили Джейн у Недерфілд на обід. Дівчина хотіла поїхати каретою, бо до Недерфілда було три милі, але місіс Беннет відправила її верхи на коні, радісно віщуючи погану погоду. Її сподівання справдилися: не встигла Джейн від'їхати далеко, як почався сильний дощ. Джейн не змогла повернутися і залишилася ночувати у Недерфілді.

Наступного ранку слуга із Недерфілда приніс для Елізабет записку, в котрій Джейн повідомляла, що захворіла, бо вчора промокла. Містер Беннет докоряв дружині, а

Елізабет, не на жарт збентежившись, пішла пішки у Недерфілд. Місіс Герст та міс Бінглі були здивовані, коли побачили Елізабет, яка прибула пішки. Дівчина забруднилася у полі і мала не найкращий вигляд. Та Джейн була дуже рада приходу сестри, і Елізабет залишилася на певний час в Недерфілді, щоб доглядати її.

Містер Бінглі дуже турбувався станом здоров'я Джейн, та сестри Бінглі проявляли байдужість, вся їхня увага була звернена лише на містера Дарсі. Вечорами Елізабет спускалась у вітальню, де збиралися містер Бінглі, його сестри, містер Герст і містер Дарсі. Якось містер Дарсі писав листа своїй молодшій сестрі, міс Джорджіані Дарсі. Міс Бінглі безперервно хвалила його почерк, акуратність рядків, обсяг листа, та він виявляв цілковиту байдужість. Пізніше він частенько поглядав на Елізабет. Коли міс Бінглі заграла жваву мелодію на піаніно, містер Дарсі запропонував Елізабет потанцювати. Вона посміхнулася, але нічого не сказала у відповідь. Ніяка жінка ніколи не зачаровувала Дарсі так сильно, як вона. Він дійсно вважав, що якби не низьке походження родичів Елізабет, то небезпека одруження з нею могла стати цілком реальною. Міс Бінглі відчула ревності, тому в наступні дні часто намагалася викликати у Дарсі неприязнь до Елізабет, згадуючи про місіс Беннет, яка не вміє тримати язика за зубами і про її дочок, які бігають за офіцерами.

Коли Джейн одужала, Елізабет привела сестру у вітальню. Містер Бінглі був дуже радий і приділяв Джейн усю увагу. Коли Елізабет зізналася, що любить посміятися над нісенітницями, дуроццями, непослідовністю і додала, що ці вади не притаманні містеру Дарсі, він сказав, що це притаманно кожному, а сам він уникає тих вад, які часто дають вагомі підстави для насмішок. "Наприклад, марнославство і гордовитість", - сказала Елізабет. Містер Дарсі погодився, що марнославство - дійсно вада, але щодо гордості - вважав, що розумна людина завжди зможе тримати її під пильним контролем. Він зазначив, що не може так просто забувати дурущі та пороки інших, тим більше - образи, яких вони йому завдали, а також говорив, що коли хтось втрачає його повагу, то втрачає її назавжди. Коли Елізабет сказала, що його вада - це схильність ставитися до всіх людей із презирством, Дарсі відповів, що її вада - це схильність упиратись у своєму небажанні правильно цих людей розуміти.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Сестри Беннет покинули Недерфілд, і містер Дарсі сприйняв цей від'їзд із задоволенням, бо Елізабет вабила його сильніше, ніж йому хотілося.

Якось містер Беннет повідомив родину, що до них приїде його двоюрідний брат, містер Коллінз, котрий - у разі смерті містера Беннета - успадкує все його майно. Містер Беннет прочитав жінці і донькам листа, якого отримав від Коллінза. Той писав, що отримав висвячення, а ясновельможна леді Кетрін де Бург призначила його на посаду парафіяльного священика в її парафії. Беннети не розуміли, що ж він хоче.

Містер Коллінз був радо та чемно зустрінутий усією сім'єю. Це був високий двадцятип'ятилітній молодик кремезно-незграбної статури. Він лиш вихваляв леді

Кетрін де Бург, яка порадила йому одружитись якомога швидше. Коллінз був марнославною і мав амбітні надії на швидке і раптове багатство, а з леді Кетрін його звів щасливий випадок. Прагнучи одружитися, Коллінз хотів вибрати дружину серед дочок місіс Беннет. Спершу йому сподобалася найстарша Джейн. Однак місіс Беннет натякнула, що незабаром відбудуться її заручини. Тож Коллінз поміняв Джейн на Елізабет.

Якось всі сестри, крім Мері, разом з містером Коллінзом пішли пішки до Меритона до тітки Філіпс. У місті дівчата вишукували очима офіцерів, і незабаром зустріли знайомого офіцера Денні. З ним був його приятель, містер Вікхем, котрий лише вчора повернувся вчора з Лондона і нещодавно отримав офіцерський чин. Коли сестри і офіцери розмовляли на вулиці, до них наблизилися на конях Дарсі та Бінглі. Останній почав розмовляти з Джейн, а Дарсі почав був уперто уникати дивитися на Елізабет, але раптом уздрів Вікхема. Офіцер привітався, торкнувшись капелюха, але містер Дарсі на це привітання ледь зволив відповісти. Елізабет зрозуміла, що Вікхем і містер Дарсі знайомі.

Місіс Філіпс дуже сподобався містер Коллінз. Наступного дня Коллінз і п'ять його кузин прибули до Філіпсів на обід, на котрому були і офіцери. Увага сестер Беннет була прикована до містера Вікхема. Елізабет вдалося поговорити з ним і дізнатися, що він з родиною Дарсі мав дещо незвичайні стосунки з самого дитинства. Батько містера Дарсі був його найвідданішим другом, але син покійного містера Дарсі вчинив з Вікхемом велику несправедливість. Вікхем розповів, що мав стати священником, бо покійний містер Дарсі заповів йому наступництво в найкращій парафії з тих, що були в його віданні, але його син віддав вакансію комусь іншому. Навіть міс Дарсі Вікхем назвав такою ж гордою, як її брат. Дізнавшись все це, Елізабет не розуміла, як містер Бінглі з його, здавалося б, привітною вдачею, може приятелювати з містером Дарсі. Коли містер Коллінз знову згадав про леді Кетрін де Бург, містер Вікхем розповів, що леді Кетрін де Бург і леді Енн Дарсі були сестрами; тому леді Кетрін є тіткою містеру Дарсі, а її дочка, міс де Бург, має побратися зі своїм кузенком.

Незабаром містер Бінглі організовував бал в Недеверфілді і особисто запросив родину Беннетів. Навіть містер Коллінз вирішив поїхати на бал і попросив, щоб міс Елізабет подарувала йому перші два танці. Дівчина засмутилася, бо надіялася, що танцюватиме з містером Вікхемом. Та Вікхем не прибув на бал, щоб не бачитися з Дарсі. Під час балу Елізабет ігнорувала ввічливе ставлення та чемні розпитування містера Дарсі. Вона була рішуче налаштована проти будь-якої розмови з ним. Пізніше дівчина все-таки погодилася потанцювати з містером Дарсі.

Під час танцю вони здебільшого мовчали. Коли він запитав, чи часто вона із сестрами ходить до Меритона, Елізабет відповіла ствердно і згадала про Вікхема. Обличчя Дарсі набуло ще більш бундючного вигляду, потім він сказав, що Вікхем легко здобуває друзів і прихильність, але й легко їх втрачає. Згодом Елізабет зізналася містеру Дарсі, що чує про нього настільки різні думки, що це її просто ошелешує. Містер Дарсі попросив не поспішати якось окреслювати його характер. Пізніше міс

Бінглі зробила спробу виправдати містера Дарсі перед Елізабет. Керолайн розповіла, що Вікхем бреше про погане ставлення до нього містера Дарсі. Навпаки, той завжди був до нього надзвичайно добрим, незважаючи на те, що Джордж Вікхем повадився з містером Дарсі просто ганебно. Елізабет у це не повірила.

Коли всі сіли до вечері, місіс Беннет, яка уже уявила Джейн хазяйкою Недерфілду, почала вільно і відверто говорити про свої сподівання на швидке одруження Джейн із містером Бінглі. Її слова чув містер Дарсі, і Елізабет було дуже соромно за поведінку матері. Вона бачила, що сестри Бінглі насміхаються з її родини, а містер Дарсі дивиться на все це з презирством.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Решта вечора принесла Елізабет мало радощів. Постійно надокучував містер Коллінз, а містер Дарсі часто опинявся зовсім недалеко від неї і, хоча ні з ким не спілкувався, все ж не наважувався підійти й почати розмову. Коли компанія з Лонгберна від'їжджала, місіс Беннет запросила містера Бінглі і його сестер до себе в гості. Бінглі пообіцяв заїхати при першій же нагоді після свого повернення з Лондона, куди він мав ненадовго вирушити наступного дня.

Наступного дня містер Коллінз зробив Елізабет пропозицію руки і серця. Дівчина відразу відмовилася, хоч місіс Беннет вмовляла дочку погодитись. Містер Беннет був на боці Елізабет. Коллінз перебував у стані ображеної гідності, проте вирішив залишатися в Беннетів до кінця своєї відпустки.

Сестри Беннет вирушили до Меритона, де зустріли містера Вікхема. Він провів дівчат додому і познайомився з Беннетами. Невдовзі Джейн отримала листа з Недерфілда. Керолайн Бінглі повідомила, що уся їхня компанія вже покинула Недерфілд і прямує до Лондона, не маючи наміру повертатись. Елізабет переконувала сестру, що це не означає, що містер Бінглі не повернеться. Та у листі йшлося також про те, що містер Дарсі жде не діждеться побачити свою сестру, з якою сестри Бінглі хочуть одружити свого брата.

Тим часом містер Коллінз кинувся в ноги Шарлотти Лукас. Дівчина отримала від нього пропозицію і радо дала згоду на шлюб. Її батьки зраділи пропозиції, бо могли дати лише невелике придане. Беннети просто отетеріли від здивування, коли дізналися про майбутній шлюб Коллінза і Шарлотти. Місіс Беннет тиждень лаяла Елізабет і лише через багато місяців змогла простити свою дочку за відмову Коллінзу.

Минув тиждень, як поїхав Бінглі, й відтоді не надходило ніяких повідомлень про його можливе повернення. Елізабет боялася, що спільні зусилля його бездушних сестер й владного приятеля, в поєднанні з принадами міс Дарсі та лондонськими розвагами, візьмуть гору над його почуттями. Пізніше міс Бінглі прислала Джейн ще одного листа, у якому запевнення, що всі вони влаштувалися на зиму в Лондоні. Керолайн вихваляла міс Дарсі, повідомляла, що містер Бінглі живе у будинку містера Дарсі. Елізабет знала, що її сестра надто добра, тому не помічає, що на містера Бінглі чинять вплив його

сестри разом із його приятелем.

Незабаром мало відбутися весілля містера Коллінза і Шарлотти. На Різдво до місіс Беннет приїхали брат з дружиною. Містер Гардінер був розумним чоловіком шляхетного вигляду, що набагато переважав свою сестру як своїми природними здібностями, так і освіченістю. Він був добре вихованим та приємним. Місіс Гардінер, на кілька років молодша за місіс Беннет і місіс Філіпс, була люб'язною, розумною та елегантною жінкою, улюбленицею всіх своїх лонгбернських племінниць. Особливо велика симпатія пов'язувала її з двома старшими дівчатами. Вони часто гостювали у неї в Лондоні. Місіс Гардінер, помітивши, що Елізабет подобається Вікхем, попросила племінницю не спішити і повідомила, що Вікхем зовсім не забезпечений.

Гардінери гостювали тиждень; не проходило і дня, щоб у них у гостях не побували або Філіпси, або Лукаси, або офіцери. Коли місіс Гардінер мала можливість пильно придивитися до Елізабет і Вікхема, то зробила висновок, що серйозних почуттів між ними немає.

Містер Коллінз повернувся до Гертфордшира невдовзі після того, як його покинули Гардінери, які забрали до Лондона Джейн. Вінчання відбулося, Шарлотта поїхала, і вони з Елізабет почали листуватися.

Пробувши тиждень у Лондоні, Джейн так нічого й не почула про Бінглі. Дівчина відвідала Керолайн, але та була у поганому гуморі. Вона сказала Джейн, що її брат настільки зайнятий із містером Дарсі, що вони його майже ніколи не бачать. Джейн написала про це Елізабет, а сестра зрозуміла, що Керолайн приховує від Бінглі те, що Джейн перебуває в Лондоні.

Минуло чотири тижні, а Джейн так і не побачила Бінглі. Якось її відвідала Керолайн і натякнула на небайдужості містера Бінглі до міс Дарсі. Приблизно в цей же час Елізабет написала тітці про те, що Вікхем почав залицятися до іншої жінки, яка раптово стала багатою, отримавши спадщину.

Січень і лютий минули в Лонгберні без важливих подій. У березні Елізабет поїхала до Шарлотти разом з її батьком і сестрою. Мандруючи до Коллінзів, вони відвідали Лондон. Там Елізабет побачилася з Джейн, а дядько і тітка запросили її скласти їм компанію під час розважальної поїздки до Озерного краю, яку вони мали здійснити цим літом.

Сер Вільям, його дочка Марія і Елізабет прибули до Коллінзів. За обідом містер Коллінз зазначив, що гості матимуть честь побачитися з леді Кетрін де Бург. Наступного дня Елізабет побачила дочку леді Кетрін. Міс де Бург була маленька, худенька і хвороблива на вигляд. Елізабет подумала, що саме на таку дружину заслуговує містер Дарсі.

Леді Кетрін була високою, масивною жінкою з різко окресленими рисами обличчя, що зберігало на собі сліди минулої краси. Вигляд у неї був не надто доброзичливий, а прийняла вона гостей у такий спосіб, аби ті не забували, що перебувають на нижчому суспільному щаблі. Все, що вона говорила, мовилося владним тоном, котрий підкреслював її зарозумілість.

Обід у леді Кетрін був надзвичайно гарний. Вона від часу розпитувала Елізабет про її родину, ставлячи нечемні і недоречні питання.

Сер Вільям пробув у Гансфорді тиждень і поїхав додому, а Елізабет і Марія залишились. Розвага у вигляді обідніх візитів до Розінгса повторювалася приблизно двічі на тиждень. Елізабет загалом проводила час досить цікаво; інколи розмовляла з Шарлоттою, а ще багато гуляла. Коли інші перебували з візитом у леді Кетрін, Елізабет часто любила походжати у парку затишною і відлюдною стежкою. Отак промайнули перші два тижні її візиту. Наближався Великдень, і за тиждень до нього родина в Розінгсі очікувала прибуття містера Дарсі і полковника Фітцвільяма. Обидва були племінниками леді Кетрін.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Полковник Фітцвільям виявився непоказним мужчиною віком близько тридцяти років, але характером та манерами це був справжнісінький джентльмен. Містер Дарсі виглядав так само, як колись у Гертфордширі; до Елізабет він проявляв байдужість. Коли вони мали можливість поговорити, Елізабет спитала, чи бачив Дарсі її сестру, яка уже три місяці гостює в Лондоні. Він трохи знітився, коли відповів, що жодного разу йому не пощастило зустрітися з міс Беннет.

На Великдень, майже через тиждень після приїзду джентльменів, містер Коллінз та його гості удостоїлися честі зайти до Розінгса ввечері. Цього разу леді Кетрін майже не звертала на них уваги, бо була заклопотана спілкуванням зі своїми племінниками. У компанії полковника Фітцвільяма Елізабет дуже приємно проводила час.

Наступного ранку, коли Елізабет була сама вдома, прийшов містер Дарсі. Він мовчав, а дівчина вирішила дізнатися, чому він з друзями так похапливо виїхав тоді з Недерфілду. Та вона зрозуміла, що про це їй не довідатись. Згодом прийшли Шарлотта з сестрою, вони не чекали, що побачать Елізабет і містера Дарсі сам на сам. Пізніше Шарлотта сказала подрузі, що, напевно, містер Дарсі закохався, бо інакше він ніколи не зайшов би сюди просто так. Двоє кузенів почали приходити до Коллінзів майже щодня. Полковник Фітцвільям знаходив утіху в їхньому товаристві, а причину частих візитів містера Дарсі зрозуміти було важче, бо він мало говорив, а Шарлотта бачила, що він справді часто дивився на її подругу.

Не один раз Елізабет, походжаючи парком, раптово зустрічала містера Дарсі. Коли вони зустрілися там утретє, містер Дарсі приєднався до неї. Її вразило, що він ставить несподівані й не пов'язані одне з одним запитання. Одного дня Елізабет під час прогулянки зустріла полковника Фітцвільяма. Той сказав, що Дарсі не одружується і поки що вдовольняється компанією своєї сестри. Вони з Фітцвільямом на рівних правах опікувались міс Дарсі. Елізабет сказала, що про міс Дарсі чула від місіс Герст та міс Бінглі. Коли зайшла мова про містера Бінглі, полковник сказав, що недавно містер Дарсі врятував свого друга від негативних наслідків украй необачного одруження. Дівчина зрозуміла, що йдеться про Джейн. Елізабет відчула обурення, бо містер Дарсі

не мав права вирішувати долю Бінглі та Джейн. Дівчина вирішила, що саме гордовитість та примхливість містера Дарсі стали причиною всіх страждань її сестри.

Коли Елізабет лишилася вдома сама, бо в неї боліла голова, знову з'явився містер Дарсі. Він одразу ж почав похапливо розпитувати Елізабет про стан її здоров'я. Елізабет відповіла йому з холодною чемністю. Після мовчання, що тривало декілька хвилин, він схвильовано підійшов до неї і зізнався, що кохає її. Здивуванню Елізабет не було меж. Містер Дарсі заходився розписувати всі свої почуття до неї, котрі, як виявилось, він плекав уже давно. Він говорив про своє усвідомлення її нижчого суспільного становища, про своє приниження, про родинні перешкоди, котрі здоровий глузд завжди протиставляє велінню серця.

Елізабет відмовила йому, і було видно, що Дарсі цього не чекав. Дівчина сказала, що ніколи б не прийняла пропозицію від чоловіка, який зруйнував щастя її сестри. Дарсі не заперечував, що зробив все від нього залежне, щоб розлучити свого друга з Джейн. На додачу Елізабет згадала Вікхем і всі його нещастя через містера Дарсі. Він розлютився і сказав, що йому не соромно за почуття, про які він їй повідав. Дарсі говорив, що поводився чесно і не міг прикидатися, що радіє із недостатньої знатності її родичів. Елізабет відчувала, як її гнів зростає щомиті. Вона сказала, що вражена його манерами, адже він людина пихата, марнослава, егоїстично-зневажлива до почуттів інших людей. Коли Елізабет сказала, що він найостанніший чоловік на світі, за котрого вона коли-небудь наважилася б вийти заміж, містер Дарсі попрощався.

Наступного ранку коли Елізабет вийшла гуляти, її перестрів містер Дарсі, дав листа і пішов геть. З листа Елізабет дізналася, що Дарсі розлучив свого друга і її сестру тому, що усі друзі і родичі Джейн сподівалися на весілля, але Джейн виглядала байдужою щодо Бінглі. У своїх хитрощах містер Дарсі зайшов надто далеко і приховав від Бінглі факт перебування Джейн у Лондоні. Далі у листі йшлося про Джорджа Вікхема. Дарсі писав, що батько Вікхема керував справами в маєтку Пемберлі, Джордж був хрещеником старшого містера Дарсі, який дуже допомагав хлопцеві. У своєму заповіті містер Дарсі настійно рекомендував синові сприяти кар'єрі Джорджа. Якщо той стане духовною особою – надати найкращу парафію. Крім того, йому дісталась у спадщину тисяча фунтів. Та після смерті свого батька і хрещеного батька Джордж повідомив містера Дарсі, що не буде священником. Він хотів вивчати право, і містер Дарсі дав йому три тисячі фунтів. Вікхем відмовився од усіх претензій на посаду священника. Та він не вивчав право, а вів життя, сповнене лінощів та марнотратства. Близько трьох років про нього не було чути. Та коли помер священник у приході, Вікхем захотів зайняти цю посаду, бо уже точно вирішив висвятитись. Містер Дарсі відмовився, тож Вікхем гудив його перед іншими людьми. А минулого літа Вікхем поїхав до Ремсгейта, де перебувала міс Дарсі, задурих її голову, і вона погодилася на таємну втечу з ним. Їй було тоді лише п'ятнадцять. На щастя, містер Дарсі заздалегідь дізнався про заплановану втечу і завадив їй. Головною метою містера Вікхема було придане міс Дарсі, котре складало тридцять тисяч фунтів. Правдивість цієї інформації про Вікхема міг підтвердити полковник Фітцвільям.

Лист викликав в Елізабет суперечливі емоції. Вона не могла повірити, що Вікхем такий нищий чоловік, але все свідчило проти нього. Елізабет все більше і більше схилялася на бік містера Дарсі. Їй стало за себе страшенно соромно. Містер Дарсі заявив, що абсолютно не підозрював про кохання її сестри до містера Дарсі, і тепер Елізабет пригадала, що Шарлотта завжди була тієї ж думки. Джейн завжди вміла приховувати свої почуття.

Містер Дарсі і полковник Фітцвільям покинули Розінгс наступного ранку. Ставлення Елізабет до містера Дарсі змінилося. Його любов викликала в Елізабет вдячність, а основні риси характеру – повагу.

Елізабет прогостювала у Коллінзів шість тижнів. Повертаючись додому, вони з Марією зробили зупинку в Лондоні в будинку містера Гардінера. Там вони побули кілька днів.

Вдома інші сестри з радістю зустріли Джейн та Елізабет. Молодші сестри сумували, бо Н-ський полк збирався полишити Меритон. Місіс Беннет вельми зраділа, забачивши, що Джейн виглядає так само гарно, як і раніше, а містер Беннет радів, що повернулася його улюблена Ліззі.

Наступного ранку Елізабет розповіла Джейн про освідчення містера Дарсі. Також вона розказала про лист, переказавши все з нього, де йшлося про Джорджа Вікхема. Для бідолашної Джейн це стало жорстоким ударом. Сестри вирішили, що нікому не розповідатимуть, яким насправді є Вікхем, бо містер Дарсі не дозволяв розголошувати цього. Елізабет не наважилася переказати сестрі другу частину листа містера Дарсі, де йшлося про те справді сильне почуття, що мав до Джейн друг містера Дарсі.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Був останній тиждень перебування Н-ського полку в Меритоні, і всі молоді дівчата в окрузі зажурились і похнюпились. Лідія отримала запрошення від місіс Форстер, дружини полковника, супроводжувати її до Брайтона, куди мав переїхати полк. Кітті була розчарована, що не запросили і її. В Елізабет поїздка Лідії викликала огиду, тому вона порадила батькові не пускати сестру. Містер Беннет вважав, що Лідія не заспокоїться, тому треба її відпустити.

У найостанніший день перебування полку в Меритоні містер Вікхем, разом з іншими офіцерами, обідав у Лонгберні. Елізабет повідомила його, що містер Дарсі та полковник Фітцвільям пробули три тижні в Розінгсі. Вікхем одразу знітивсь і розхвилювався. Він зрозумів, що Елізабет може знати усю правду, тому він не намагався залицятися до неї.

Лідія поїхала до Форстерів, а Елізабет очікувала на поїздку до Озерного краю. Та раптом місіс Гардінер повідомила Елізабет, що вони зможуть поїхати у мандрівку аж на два тижні пізніше і не в Озерний край, а в менш тривалу подорож – на північ не далі Дербішира. Елізабет була розчарована надзвичайно, адже в тій місцевості був розташований Пемберлі – маєток містера Дарсі.

Через два тижні містер та місіс Гардінер з'явилися у Лонгберні. Своїх чотирьох дітей вони залишили із Джейн, а Елізабет поїхала з дядьком і тіткою. Мандрівники побачили Оксфорд, Бленгейм, Ворвік, Кенілворт, Бірмінгем. Потім вони поїхали до Дербішира, до містечка Лембтон, де колись мешкала місіс Гардінер. За п'ять миль від Лембтона був розташований Пемберлі, який Гардінери вирішили оглянути. На щастя, Елізабет дізналася, що хазяїна в маєтку на цей час не було. Одного дня вони вирушили у Пемберлі і були вражені красою і величністю маєтку. Їм дозволили оглянути будинок, і економка розповіла, що містер Дарсі завтра повертається з великою компанією друзів. Коли зайшла мова про містера Вікхема, економка сказала, що він у армії, але з нього не буде толку, бо він непутній. Економка з явним задоволенням розповідала про господаря та його сестру. Жінка говорила, що жодного разу в житті не чула від нього лихого слова, а вона знала його ще відтоді, коли він був чотирирічним хлопчиком. Досі Елізабет твердо трималася тієї думки, що він не був людиною доброзичливою, та відвідини Пемберлі змусили повністю змінити думку про містера Дарсі.

Після прощання з економкою відвідувачі були передовірені садівнику. Та тільки вони почали оглядати величезний парк, як раптом з'явився сам містер Дарсі, бо термінові справи змусили його приїхати раніше. Його поява була настільки несподіваною, що Елізабет не встигла уникнути його погляду. В ту ж мить їхні очі зустрілись, а їхні щоки густо почервоніли. Він здригнувся і на якусь мить заляк від здивування, але, швидко оговтавшись, став наближатися до компанії та заговорив до Елізабет. Вона вислухала чемні привітання зі збентеженням, котре не могла перебороти. Гардінери стояли трохи віддалік, коли містер Дарсі розмовляв з їхньою племінницею. Елізабет була вражена переміною його манер, він, здавалося, був схвилюваний не менше за неї, його голосу явно бракувало звичної статечності. Помовчавши якусь мить, він опанував себе, швидко попрощався й пішов.

Після цього Гардінери приєдналися до Елізабет і висловили своє захоплення містером Дарсі. Коли Гардінери оглядали парк, містер Дарсі підійшов до них і попросив Елізабет відрекомендувати його своїм друзям. Містер Дарсі пішов разом з ними додому, розмовляючи з містером Гардінером. Елізабет втішало, що тепер містер Дарсі знав, що вона має таких родичів, за яких не доводилося червоніти. Дарсі запросив дядечка до себе рибалити скільки йому заманеться, доки він буде в їхніх краях, а місіс Гардінер була просто зачудована знайомим Елізабет. Коли Елізабет і Дарсі змогли трохи поговорити, він сказав, що хоче відрекомендувати їй свою сестру, яка мала прибути зранку.

Наступного дня містер Дарсі і його сестра приїхали до постоялого двору, де знаходилася Елізабет. Дядько і тітка почали здогадуватися, чому містер Дарсі приділяє Елізабет стільки уваги. Міс Дарсі була надзвичайно сором'язливою, їй було лише трохи більше шістнадцяти років, але виглядала вона як цілком доросла і граціозна жінка. Не встигли вони довго пробути разом, як Дарсі повідомив Елізабет, що Бінглі теж збирається засвідчити їй свою пошану. Коли з'явився містер Бінглі, Елізабет прагнула дізнатися, чи думає він про Джейн. Візитери пробули в них приблизно пів години; а

коли вони підвелися, щоб попрощатися, то містер Дарсі запросив містера та місіс Гардінер і міс Беннет до себе на обід. Зустріч було призначено на післязавтра.

Наступного дня зранку тітка і Елізабет зробили візит ввічливості до міс Дарсі. Крім міс Дарсі, їх прийняли місіс Герст та міс Бінглі. Джорджіана Дарсі прийняла гостей надзвичайно чемно, але сестри Бінглі ставилися до Елізабет з холодною байдужістю. Певний час містер Дарсі провів із містером Гардінером, котрий разом з працівниками маєтку займався риболовлю, і полишив його тільки тоді, коли дізнався, що Елізабет та місіс Гардінер збиралися зробити того ранку візит Джорджіані. Коли з'явився містер Дарсі, до нього і до Елізабет була прикута увага всього товариства.

Коли гості поїхали, міс Бінглі дала волю своїй критиці, гудячи характер Елізабет, її поведінку та її вбрання. Джорджіана не стала її підтримувати. Містер Дарсі сказав, що вважає Елізабет однією з найвродливіших серед тих жінок, яких знає.

На третій день їхнього перебування у Лембтоні Елізабет отримала від Джейн два листи, у яких повідомлялося, що Лідія втекла з Вікхемом, поки гостювала у Форстерів. Полковник Форстер довідався, що вони подалися до Клепхема, але там їхній слід урвався, а пізніше їх бачили по дорозі до Лондона. Містер Беннет і полковник Форстер збиралися до Лондона, щоб спробувати знайти там Лідію. Потрібна була допомога дядька Гардінера. Елізабет кинулась шукати дядька і тітку, але раптом з'явився містер Дарсі. Дівчина розповіла йому погану новину і говорила, що могла цьому запобігти, якби розповіла своїй родині хоч трохи з того, що знала про Вікхема. Коли б вони довідалися про його справжнє обличчя, то цього б не сталось. Містер Дарсі поспівчував і пообіцяв, що нікому не розкаже про втечу Лідії.

Містер та місіс Гардінер разом з Елізабет приїхали в Лонгберн. Батько був у Лондоні, а місіс Беннет дуже страждала. У своїх нещастях вона звинувачувала всіх, окрім Лідії, і дуже надіялася на допомогу брата. Містер Гардінер теж поїхав у Лондон. Кожен день у Лонгберні був тепер днем тривожного очікування. Тим часом прийшов лист від містера Коллінза, у якому він співчував Беннетам у такому горі. Про це він дізнався від сім'ї Лукасів і розповів про все ще й леді Кетрін.

Містер Беннет повернувся додому, а містер Гардінер продовжив пошуки. Невдовзі він написав, що знайшов утікачів, які і не збиралися одружуватися. Але весілля могло відбутися. Для цього містер Беннет повинен був гарантувати своїй дочці рівну з іншими сестрами частку – п'ять тисяч фунтів після своєї смерті, а кожного року до своєї смерті повинен був видавати їй по сто фунтів. Містеру Беннету було цікаво дізнатися, скільки грошей виклав містер Гардінер, щоби все це владнати, а також, чи зможе він з ним коли-небудь розрахуватися. Тепер Елізабет і Джейн розуміли, що дядько сплачує борги Вікхема, адже той програв у карти круглі суми.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Тепер місіс Беннет раділа, що дочка вийде заміж і турбувалася про весільне вбрання. Містер Беннет вважав себе винним у всьому, і хотів якомога швидше

розрахуватися з Гардінером. Невдовзі містер Гардінер знову написав листа. Там йшлося про те, що Вікхем вирішив піти з міліції і має намір вступити до регулярного війська, друзі обіцяли йому чин прапорщика в полку далеко на півночі. Для місіс Беннет було жорстоким ударом те, що дочка буде так далеко. Вона вмовила чоловіка дозволити Лідії приїхати у Лонгберн перед від'їздом. Тільки-но закінчилася церемонія вінчання у Лондоні, молоді приїхали до Лонгберна. Якою Лідія була, такою вона й залишилася: нестриманою, безсоромною, шумливою, невгамовною та безцеремонною. Вікхем теж виглядав не менш упевненим у собі. Молодята пробули у Лонгберні десять днів. Якось у Лідії вихопилося перед Елізабет, що на її весіллі був сам містер Дарсі. Елізабет була дуже здивована. Вона написала тітці, вимагаючи пояснення. Тітка написала, що містер Дарсі брав участь у пошуках Лідії та Вікхема у Лондоні. Гардінерам він говорив, що до цього його спонукало усвідомлення власної вини в тому, що надто мало розповідав про нікчемність Вікхема і тому не зміг унеможливити кохання та довіру до нього з боку порядних дівчат. Містер Дарсі розшукав втікачів і прискорив одруження, бо запропонував Вікхему гроші, оплату боргів і військове звання. Дарсі поспілкувався з містером Гардінером, і замість необхідності допомагати своїй племінниці дядько змушений був погодитися привласнити собі майбутню славу благодійника. У кінці листа тітка просила Елізабет нікому про це не розповідати. Елізабет зрозуміла, що все це містер Дарсі зробив заради неї.

Після від'їзду Лідії та Вікхема в Недерфілд повернувся містер Бінглі. Він з'явився у Беннетів разом з містером Дарсі. Під час розмови Дарсі виглядав серйозним, Бінглі був задоволеним і зніченим. Місіс Беннет зустріла Бінглі люб'язно-запопадливо, а з Дарсі поводитися дуже холодно. Містер Дарсі майже не говорив. Коли чоловіки прощалися, місіс Беннет запросила їх на обід до Лонгберна через кілька днів. Жінка надіялася, що почуття містера Бінглі до Джейн воскреснуть.

Поводження Бінглі з Джейн під час обіду було таким, що не залишило сумнівів стосовно його симпатії до неї. За обідом і після нього містер Дарсі та Елізабет говорили мало. Через кілька днів після цього візиту містер Бінглі завітав знову, і до того ж сам, бо Дарсі мав справи у Лондоні, але збирався через десять днів повернутися. Наступного дня Бінглі знову прийшов. Одного вечора, залишившись наодинці, містер Бінглі зробив Джейн пропозицію руки і серця. Про це відразу було повідомлено містера і місіс Беннетів. Відтоді Бінглі став бувати у Лонгберні щодня. Джейн дізналася, що він не знав про її перебування у Лондоні, що він минулого листопада справді любив її і не повернувся до Недерфілда тільки тому, що був упевнений у її байдужості до нього.

Якось уранці, десь через тиждень після заручин Джейн та Бінглі, до Беннетів приїхала леді Кетрін де Бург. Вона викликала Елізабет на прогулянку і попередила, що дівчина ніколи не вийде заміж за містера Дарсі, бо той призначений для її дочки. Коли леді Кетрін почала вимагати обіцянки, що Елізабет не прийме його пропозицію, дівчина сказала, що вона і містер Дарсі самі повинні вирішувати свою долю. Леді Кетрін поїхала навіть не попрощавшись.

Невдовзі приїхав Бінглі і привіз з собою містера Дарсі. На прогулянці, коли

Елізабет залишилась лише з Дарсі, вона нарешті змогла подякувати йому за все те, що він зробив для їхньої родини. Він не заперечив, що зробив це заради неї. Дарсі додав, що його почуття не змінилися. Елізабет дала містеру Дарсі зрозуміти, що її почуття до нього змінилися, і що теперішні його зізнання вона сприймає із вдячністю та задоволенням. Незабаром дівчина дізналася, що їхньому нинішньому чудовому взаєморозумінню вони завдячували зусиллям його тітки. Леді Кетрін хотіла продемонструвати перед містером Дарсі зіпсутість та самовпевненість Елізабет, тому розповіла про свій візит до Беннетів і відмову Елізабет пообіцяти, що вона не прийме пропозиції містера Дарсі.

Елізабет і містер Дарсі з'ясували усе в своїх стосунках і вирішили заручитися. Дарсі розповів їй, що признався Бінглі про свої втручання в його особисте життя, але друзі уже встигли помиритися. Уночі Елізабет розповіла Джейн про свої заручини, і сестра ніяк не могла в це повірити.

Наступного вечора містер Дарсі поговорив з містером Беннетом у кабінеті. Після цього батько покликав Елізабет. Містер Беннет знав, що дочка ніколи не могла терпіти Дарсі, тому просив добре подумати. Елізабет розповіла йому про те добро, яке містер Дарсі з власної волі зробив для Лідії. Від здивування містер Беннет оторопів.

Наступного дня місіс Беннет відчувала до свого сподіваного зятя таке благоговіння, що не набридала і ставилася дуже шанобливо. Елізабет написала місіс Гардінер, що її припущення про містера Дарсі справдилися, адже відбулися заручини. Тим часом містер Дарсі написав леді Кетрін про своє рішення. Невдовзі Коллінзи приїхали до Лукас-Лоджа, бо леді Кетрін так розлютилася, що Шарлотта вирішила перечекати її гнів в іншому місці.

Містер Беннет дуже скучав за Елізабет і часто провідував у Пемберлі. Містер Бінглі та Джейн пробули в Недерфілді лише рік, а тоді придбали маєток неподалік від Дербішира. Джейн та Елізабет опинились усього за тридцять миль одна від одної. Кітті значно вдосконалилася, а містер Беннет заборонив їй їздити до Лідії. Марія була єдиною дочкою, що залишилася вдома. Вона стала більше бувати на людях. Що ж до Вікхема та Лідії, то вони надіялися на фінансову допомогу подружжя Дарсі, і Елізабет часто надсилала їм заощадження з власних коштів. Хоча Дарсі й не бажав приймати Вікхема в Пемберлі, однак він, заради Елізабет, продовжував допомагати йому з отриманням потрібних посад.

Пемберлі став тепер домівкою Джорджіани; і стосунки сестри та невістки були якраз такими, якими їх і хотів бачити Дарсі. Леді Кетрін була до краю обурена шлюбом свого племінника, але невдовзі вони помирилися. Стосунки Дарсі з Гардінерами завжди були надзвичайно дружніми, адже саме дядько і тітка, привізши Елізабет до Дербішира, сприяли їхньому єднанню.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу